

NOC KOSTELŮ

Před nedávnem jsme v naší farnosti prožili takzvanou „Noc kostelů“.

Co nám tato „akce“ mohla či měla připomenout?

Jednak **vděčnost za Boží dům**. Věříme, že Bůh je s námi všude. Chrám je ale místem, kde s námi **Bůh přebývá mimořádným způsobem**. Je nám zde stále nablízku v Nejsvětější svátosti. Ale nejen to: už samotný prostor kostela je pro nás místem, kde máme vytvořené podmínky, abychom se dokázali Boží přítomnosti více otevírat. Napomáhá tomu krása stavby, výzdoby a jistě také stovky a tisíce našich předků i současníků, kteří se na tomto místě modlili a modlí.

Noc kostelů nám také měla připomenout to, co by mělo **neodmyslitelně patřit k našemu křesťanskému životu**. První křesťané mluvili o tom, že **život každého křesťanského společenství i jednotlivého křesťana má spočívat na třech pilířích**. Ty pilíře nazývali řeckými slovy, která jsou nám možná trochu povědomá: koinónia – diakonia – martyria.

Koinónia – to znamená **společenství**. Společenství modlitby, bohoslužby i společenské docela obyčejně lidské. Zde jsme (snad) v naplňování prvokřesťanského ideálu nejdále. Scházíme se k bohoslužbám, mnozí též ve společenstvích; máme i mnohé jiné (nejen „zbožné“) možnosti setkání.

Diakonia – služba. Bylo by jistě chybou si myslet, že z nás veškerou tíhu tohoto poslání sejmou někteří „pověření“ – třeba pracovníci Charity či dobrovolnice z naší Farní charity. My se k jejich důležité službě máme přidávat. Děláme to jistě například i sbírkami; věřím, že mnozí i praktickou pomocí ve svém okolí.

Martyria – svědectví. Z tohoto slova pochází i slovo „martyr“ – mučedník, doslova „svědek“. Je to člověk, který obětí svého života vydal to nejpůsobivější svědectví o Kristu. Mám za to, že v této oblasti máme ze všech tří zmíněných největší nedostatky. **Co má „martyria“ znamenat v našem životě?** Většina z nás možná není povolána k prolití krve pro víru, alespoň nyní to tak nevypadá. Všichni jsme ale jako křesťané povoláni k tomu, abychom o svém vztahu ke Kristu **svědčili**, abychom se víru vhodným způ-

sobem snažili nabídnout dál. Nejde o málo: jde přece o spásu našich bratří a sester! A jde také o opravdovost našeho křesťanského života.

Jakými způsoby se můžeme snažit svou víru předávat? Jistě nemůžeme nikoho nutit ani přemlouvat. **Co ovšem můžeme:** - modlit se za konkrétní nevěřící či hledající lidi ve svém okolí (v práci, sousedství...); - s pomocí Ducha svatého (je třeba o ni prosit!) se snažit vydávat dobré svědectví o Kristu svým životem; - v případě zájmu se nebát promluvit o své víře – především o tom, co pro nás osobně Bůh v životě vykonal; - zastat se i v nevěřícím prostředí křesťanských morálních hodnot a postojů; - pozvat naše nevěřící či hledající přátele na vhodné akce či setkání (a zde se vracíme k Noci kostelů: už samo pozvání sousedů a známých do našeho chrámu také mohlo být evangelizací, tedy svědectvím...).

Je asi jasné, že pořádáním Noci kostelů, případně pozváním někoho ze známých na toto setkání, jsme svůj úkol nesplnili na dalších několik let dopředu. Všichni – kněží i laici – máme brát vážně své povolání Ježíšových učedníků a svědků. Pokud to tak bude, **Duch svatý nám jistě ukáže možnosti, kde a jak vydávat svědectví o cestě spásy, na kterou jsme byli pozváni – a na kterou máme zvát ty, kteří ji ještě nepoznali...**

o. Petr

PORTA COELI

**UCHOVEJ, PANE, CO JSI STVOŘIL!
UCHOVEJ HORKÝ LETNÍ DEN,
ODLESKY SLUNCE, SVĚŽEST VODY,
BAHNITOU VŮNI, DĚTSKÝ SEN,
VYSOKÉ NEBE, KUPY MRAKŮ,
MODRAVÉ VÁŽKY, CHLADNÝ STÍN,
RÁKOSÍ ŠELEST, VOLNOST PTÁKŮ,
BODLÁKŮ VZDOR, MÍR KOPRETIN!**

**UCHOVEJ, PANE, LIDSKÁ DÍLA!
UCHOVEJ BRÁNU NEBESKOU!
JAK DÁVNO CO JI POSTAVILA
PRAVÍRA OTCŮ S PRALÁSKOU.
ZHOUSTILY V NÍ PROSBY, VZDECHY, DÍKY.
TYS JI PLNIL VLÍDNOSTÍ.
STALA SE SVĚTLEM PRO POUTNÍKY,
ZKRÁTILA VĚČNOST BLÍZKOSTÍ.**

**UCHOVEJ, PANE, ŽENU, MUŽE!
STVOŘILS JE K SVĚMU OBRAZU.
JIŽ TEHDY V RÁJI DALS JIM KŮŽE,
KDYŽ VZEPŘELI SE ZÁKAZU.
ČLOVĚK VŠAK STÁLE ZAPOMÍNÁ,
ZAS CHODÍ JAKO ODRANÝ,
NEVÍ, ŽE NESE OBRAZ SYNA!
DOVOL MU VSTOUPIT DO BRÁNY!**

JIRÍ HLAVÁČ ST.

**Přejeme všem,
ať jsou vaše prázdninové cesty šťastné
a ať na nich načerpáte hodně nových sil.**

redakční rada Cesty

20. VÝROČÍ KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ OTCE LADISLAVA HUBÁČKA

Letos 30. června je to přesně 20 let ode dne, kdy otec Ladislav přijal v olomoucké katedrále svatého Václava kněžské svěcení. Na poděkování za dar povolání sloužil primiční mši svatou ve své rodné farnosti 7. července 1990 (viz foto). Nyní působí ve farnosti Moravské Budějovice.

Otce Ladislave, blahopřejeme Vám k tomuto významnému jubileu a přejeme Vám hodně radosti z kněžské služby, stálou Boží ochranu a pomoc a také hodně sil, pevné zdraví a mnoho šťastných kilometrů na kole. Kéž na cestách přírodou načerpáte sílu a radost z Božího stvoření.

bojanovští farnice

PROŽILI JSME

ROZLOUČENÍ S OTCEM ŠPIDLÍKEM

Je krásný slunečný den, pátek 30. dubna 2010, a my se chystáme na Velehrad rozloučit se s otcem kardinálem Špidlíkem.

Již při vstupu do baziliky byla cítit zvláštní atmosféra. Protože jsme přijeli brzy, měli jsme možnost uctít i jeho ostatky. Žádoucí mše svatá začala v 16 hodin za účasti kněží a biskupů a to i z jiných církví. Hlavním celebrantem byl olomoucký arcibiskup Jan Graubner, homilii pronesl biskup Josef Hrdlička.

Otec Tomáš Špidlík byl vzácnou osobností. Měl silný osobní vztah s Bohem a skrze tento vztah a hlubokou víru dokázal následovat Ježíše v celém životě. Nemoralizoval, nebakatelizoval. Ať se setkal s kýmkoliv, vždy mu šlo o člověka. Ve velké oblibě a úctě byl i u bohoslovců a lidí z Centra Alletti z Říma, kteří mu děkovali za příkladný život hluboké víry. Spojoval východní i západní křesťanství. Říkal: „Církev musí dýchat oběma plícemi.“

Přestože byl otec Špidlík několik desítek let v exilu a zvláště starší generace ho znala především z Rádia Svobodná Evropa, lidé na něj nezapomněli. Biskup Hrdlička vzpomněl, že když se s ním poprvé po revoluci setkal na Velehradě, šla kolem nějaká žena a ptala se: „Nejste vy náhodou otec Špidlík?“ Na jeho otázku, odkud ho zná, odpověděla, že z Vatikánského rozhlasu. Velmi ho to potěšilo. Myslel si, že po tolika letech v exilu ho lidé už nebudou znát.

Velehradská bazilika byla plná, moc jsme toho sice neviděli, přesto jsem ráda, že jsem se mohla osobně zúčastnit tohoto posledního rozloučení s tak významnou osobností. Plní radosti a vděčnosti jsme odjízďou domů. Cestou jsme se pobavili, zasmáli, pomodlili...

Děkujeme ti, Pane, za dary tvého svatého Ducha, za dílo otce Tomáše Špidlíka, které v tobě vykonal.

farnice

Poutní zájezd do Bavorska

Ve dnech 13. - 16. května 2010 navštívilo 51 farníků z Dolních Bojanovic (doplněno několika účastníky z Josefova, Prušánek a Lanžhota) řadu poutních míst a historických památek v Bavorsku. Celý zájezd připravila a organizačně velmi úspěšně vedla paní Irena Janů. O duchovní stránku poutníků se postaral o. Jiří Čekal se svými pomocnicemi, který v současné době působí ve farnosti Ratiškovice.

První zastávku jsme měli těsně před Salzburgem u jezera Mondsee, ve stejnojmenném městečku. Toto místo bylo osídleno již za doby římské, tvoří vyhledávanou oblast Horního Rakouska. Nachází se zde kromě jiných památek barokní kostel s klášterem (původně založen r. 748). Klášter byl však za císaře Leopolda II. zrušen a přebudován na zámek, dnes je z něj pěkný a moderní hotel. Další velmi atraktivní a turisticky vyhledávanou zastávkou bylo Hitlerovo Orlí hnízdo – Kehlsteinhaus v oblasti Berchtesgaden, leží v Německu těsně za hranicemi s Rakouskem. Jednalo se o komplex několika budov v horské vesnici Obersalzberg. Zde ležela v nadmořské výšce cca 1000 m.n.m. chata Wachenfeld, která byla nacisty využívána už od 20. let 20. století (Hitler tu hrál, mimo jiné, také kdysi po návratu z vězení

sepisoval svoji knihu Mein Kampf). Nacisté celou horskou vesnici násilím zabrali pro sebe a vybudovali zde pro svého vůdce rozsáhlý areál s mnoha bunkry a podzemními úkryty. Vlastní horní a hlavní budova Orlího hnízda pak leží nedaleko na vrcholku místní hory Kehlstein v nadmořské výšce 1834 m.n.m. a podobá se většímu horskému hotelu. Z Obersalzbergu k ní byla vybudována nová horská silnice s několika tunely, vstup do hotelu zajišťuje podzemní výtah zabudovaný do nitra hory. Toto horní Orlí hnízdo nechal postavit vůdčův nejbližší spolupracovník a osobní tajemník Martin Bor-

mann v roce 1937 jako dárek k Hitlerovým 50. narozeninám. Celý komplex byl na svou dobu unikátní a technicky zajímavý, byl vybudován včetně 6,5 km dlouhé příjezdové komunikace za 13 měsíců. Nazývá se Kehlstein Teehaus a je z něj výhled do celého kraje (v tom se opravdu podobá skutečnému orlímu hnízdu). Nám však výhled pokazila mlha a nahoře jsme se brodili ještě navíc ve sněhu.

Po celou dobu návštěvy Bavorska jsme byli ubytováni v Exercičním domě Leitershofen na předměstí města Ausburgu. Tady se o nás dobře starala a na všechna navště-

Hromadné foto na památku s řádovými sestrami Exercičního domu Leitershofen

vovaná místa nás doprovázela řádová sestra Jana (původem ze Slovenska). Toto zařízení bylo uvedeno do provozu v r. 1963. Je zde několik přednáškových sálů, jídelna a kuchyně, 76 jednolůžkových a 17 dvojlůžkových pokojů. Celý objekt je velmi hezký, moderní a je neustále využíván pro setkávání lidí při duchovních akcích.

Návštěva pohádkového zámku Neuschwanstein, který je zasazen do překrásné horské krajiny Alp na břehu Labutiho jezera (Schwansee), patřila k vrcholům celého zájezdu. Stavba ze světlešedého vápence nese prvky celé škály historických slohů. Velmi dobře organizovaná prohlídka interiéru (v českém jazyce) umožnila podrobně se seznámit s historií zámku.

Mezi chráněné památky zapsané do seznamu mezinárodní organizace UNESCO patří i poutní místo Wieskirche u obce Steingaden. Jedná se o poutní kostel v barokním slohu, postavený na louce za vesnicí v blízkosti malé původní kapličky, která byla útočištěm všech sedláků a lidí ze širokého okolí. Postupně se z tohoto místa stalo významné místo poutní.

Dalším navštíveným místem byl klášter s chrámem Nanebevzetí Panny Marie – Niederschönfeld (založení kláštera se datuje na rok 1249). V tomto chrámu se nachází boční oltář

se „záračným“ křížem, ze kterého Kristus podává ruku návštěvníkům, jakoby je přitahoval, či přivolával k sobě. Klášterní budovy slouží v dnešní době státním účelům.

Poutní kostel „Studánky Panny Marie“ v obci Wemding je zvláštní tím, že přímo uvnitř u oltáře se nachází studánka, dle pověsti s léčivou vodou. Lze si libovolně nabrat či se osvěžit. I my jsme využili možnosti vzít si této léčivé vody do svých domovů.

Při putování po jižním Bavorsku jsme navštívili rovněž zahradní areál „Dehner“ s obrovským prodejním pavilonem a přílehlými zahradami. V zahradách se nachází ukázková výsadba záhonů různých rostlin a stromů s popiskami. Tato botanická zahrada byla velmi pěkně uspořádaná a doplněná ukázkami různých typů zahrad. Bylo to příjemné zpestření našeho programu, určitě každý z nás si zde našel kousek inspirace pro svou zahrádku nebo obydlí.

Závěrečný den, neděle, jsme opět začali mší svatou v kapli Exercičního domu. Po rozloučení s našimi hostiteli jsme se na cestě k domovu zastavili v historickém centru města „Regensburg“ (Řezno). Zde jsme navštívili dóm sv. Petra, který byl zbudován v letech 1250 – 1525, věže přibýly až v letech 1859 – 1869. Celý dóm je postaven ve stylu paprskové gotiky. Prošli jsme

se rovněž po kamenném mostě dlouhém 310 m přes Dunaj, který je starší než náš Karlův most.

Každé naše zastavení v poutních kostelech provázela píseň a společná modlitba za všechny členy našich rodin doma, živé i zemřelé.

Odvěká lidová moudrost praví, že kdo nezná minulost, nemůže tvořit ani budoucnost. My jsme se tímto poznávacím poutním zájezdem seznámili s několika významnými místy Bavorska a budeme se upřímně těšit na další region pro naše putování. Věříme, že se paní Irena Janů ujme organizace dalšího zájezdu, moc se na něj těšíme a za vše jí srdečně děkujeme.

*Alžběta a Bohumír
Janečkovi*

VŠECHNO NEJLEPŠÍ K OSMDESÁTINÁM

Neděle 23. května neslibovala moc hezký den, přesto jej farnici z Bojanovic, Josefova i Prušánek prožili moc hezky. V ranních hodinách vyjel autobus směrem k poutnímu místu v Jeseníkách, do Zlatých Hor k Panně Marii Pomocné, kde dlouhá léta slouží Bohu i lidem otec Stanislav Lekavý, rodák z Josefova. S velkou kyticí a krásnou malovanou štolou jsme přijeli otci blahopřát k jeho významnému životnímu jubileu – k 80. narozeninám. Při děkovné mši svaté za o. Stanislava, při které zpíval Ženský sbor z Dolních Bojanovic, jsme poděkovali za dar jeho života a prosili za zdraví, ochranu a Boží požehnání do dalších let.

Je až neuvěřitelné, co víra a důvěra dokáže – jak nám otec Stanislav vyprávěl, bylo poutní místo za totality podminováno a vyhozeno do povětří, tak že zde nezůstal kámen na kameni. Jen památná kaplička se zdravou vodou se jako divem zachránila. Když svatý otec Jan Pavel II. posvětil na Velehradě základní kámen k výstavbě nového poutního kostela, mnoho lidí nevěřilo, že se jim to podaří. Dnes zde stojí krásná moderní stavba, která svým podloubím připomíná roztažené ruce Panny Marie volající děti do své otevřené náruče. S kostelem je chodbou propojen i Poutní dům, stojící nad kostelem a sloužící k ubytování poutníků i návštěvníků tohoto místa. Otec Stanislav nám ještě ukázal, jak postupuje rekonstrukce kostela sv. Jana Křtitele v Horním Údolí, jehož zdevastovaný stav si někteří účastníci pamatují z dřívější návštěvy.

Krásný poutní den jsme zakončili v Dubu na Moravě – v kostele Panny Marie Přímluvyně. Pan kostelník nás provedl, pověděl historii a pozval na poutní slavnosti zde konané. Povyprávěl i o smrti o. Cyrila Vrbíka – kněze-

nazývaného nositelem radosti a lásky, který byl zde, před vstupem do fary, dne 22. 10. 2002 zavražděn.

A protože jsme se vrátili domů kolem 20. hodiny, mohli jsme ještě fandit našim hokejistům a těšit se jejich zlatému vítězství. My jsme naše vítězství z celého nedělního dne měli ve svých srdcích, že jsme mohli pomoci, potěšit a přinést radost do Zlatých Hor.

vděční poutníci

PO CELÝ DEN A PO CELOU NOC, NIKDY NEBUDOU MLČET. Iz 62,6

Tak znělo motto letošní noci kostelů, která se konala v celé naší zemi 28.5.2010. Je to projekt, který se klade za cíl nabídnout veřejnosti nevšední návštěvu kostelů a přiblížit život křesťanů i lidem, kteří do kostela v současné době nechodí.

Poprvé byl tento projekt představen před pěti lety ve Vídni. Zájem byl obrovský a nápad se postupně rozšířil i za hranice Rakouska. V Česku se s Nocí kostelů mohli lidé poprvé setkat loni, a to v Brněnské a v Plzeňské diecézi. Letos se do této akce zapojila i naše dolnobojanovská farnost.

Večer začínal mší svatou, po ní pro děti byla možnost „objevit tajemství sakristie“, kde si mohly prohlédnout zblízka předměty, které se používají při mši, např. kalichy, pateny, monstranci, kropenku, kadidlo, ale také různé druhy mešních rouch. Pak také mohly vyzkoušet

novou lezeckou stěnu ve farním areálu. Dospělí si zatím mohli spolu pohovořit při setkání nad farním vínem.

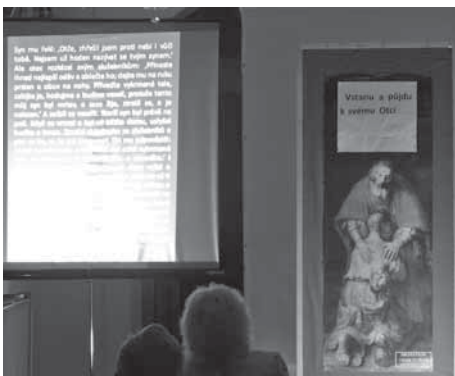
Následoval koncert duchovní hudby – účinkoval Svatováclavský sbor a orchestr, pod vedením BcA. Lucie Škrhánkové, průvodní slovo k hudbě měl MgA. Karel Bohůn.

Jako první zazněla skladba Jesus bleibet meine freude od známého hudebního skladatele J. S. Bacha. Je to jedna část rozsáhlé kantáty, která je psaná německy, ale náš sbor ji zpívá v českém překladu.

Další skladbou byla Cantate Domino od Adama Gumpelzhaimera. Myslím, že každý pozorný posluchač poznal, že tato renesanční skladba vychází z gregoriánského chorálu.

Mým štěstím je být nablízku Bohu je skladba s velmi hlubokým textem, současného hudebního skladatele Jiřího Břízy. S tímto autorem se

setkáváme poměrně často při bohoslužbách, když zpíváme „Břízovo ordinárium“.

A protože květen je mariánský měsíc, nesměla v programu chybět mariánská skladba. Zazněl zde Magnifikát - jedná se o zpěv z Taizé. Slouží především k meditaci.

Poměrně v nedávné době se repertoár našeho sboru rozšířil o skladbu Every time I feel the Spirit. Možná posluchači poznali, že jsme zpívali anglicky černošský spirituál.

Dále zde zazněla Hausmanova Krátká slavnostní mše, kterou jsme uvedli na Velikonoce a krásné Händelovo Aleluja z oratoria „Mesiáš“.

Po koncertu o. Petr pohovořil o vzniku a historii naší farnosti a našeho kostela. Kdo měl pak ještě zájem a nechtělo se mu spát, mohl zhlédnout film Ivetka a hora – o dívce, které se zjevila Panna Maria v Litmanově. Následovala krátká modlitba s požehnáním. Po celý večer byla také možnost vystoupat na kostelní věž a také i dospělí si mohli prohlédnout, co skrývá naše sakristie. Kdo chtěl, mohl si soukromě prožít tichou modlitbu na oratorce před obrazem „Návrat ztraceného syna“ od Rembranta.

Ohlasy účastníků svědčí o tom, že to byla akce velmi dobře připravená a zdařilá, proto všem kteří tuto noc připravili, patří velké Pán Bůh zaplat.

Zde jsou reakce některých účastníků:

Na tuto akci jsem pozvala svoji babičku a dědu. Do kostela nechodí, ale protože jsem členkou Svatováclavského sboru, tak moje pozvání přijali a myslím, že byli spokojeni.

Jsem rád, že jsem si mohl prohlédnout i ty části kostela, kam normálně nechodím. Také jsem byl na věži. Myslím, že se tato akce povedla. Jen škoda, že při promítání dokumentu Ivetka a hora bylo špatně rozumět.

Mě na této akci zaujaly nádherné ornáty, které jsem si mohla zblízka prohlédnout. Myslím, že některé musí být hodně staré. A ty nové vypadají zblízka ještě hezčí než z lavice, kde normálně při mši sedávám. Také jsem si vzpomněla na otce Humpolce a Dvořáka, kteří nosili takovou tu černou čepici. Nevěděla jsem, že máme jednu monstranci, která se používá jen při slavnostních příležitostech a že jsou různé druhy kadidla... Když jsem si zkusila zazvonit na zvonek, tak mě kostelník pan Bohůn nominoval na ministranta...

Zpěv Svatováclavského sboru a orchestru se mi moc líbil, ale nechápu, jak se mohou vejít nahoru na kůr, když je jich tolik.

Tak, jak nám otec Petr doporučil, i já jsem pozvala svoje kamarádky z práce, aby si přišly poslechnout náš sbor a orchestr. Občas spolu zajdeme na kafe nebo na koncert, taky jsme byly několikrát v kině. Na moje pozvání do kostela reagovaly rozpačitě, i když jsem jim řekla, že se jedná o koncert. Nepřijely. Myslím si, že kdyby se tento program konal třeba v Obecním domě, tak by se ukázaly.

*Kamila Košutková
a Božena Bílíková*

V neděli 30. května přijalo v naší farnosti 29 dětí (z toho 3 z Josefova) poprvé eucharistického Krista. Přinášíme ohlédnutí za touto slavností a také i společnými středními přípravami.

První svaté přijímání aneb zpověď otce

Jelikož to bylo první sv. přijímání mého prvního dítěte, tak to bylo i pro mě něco nového. Od začátku jsem se snažil chodit na střední dětské mše a přípravy co nejčastěji. (*Potvrzují, že otec chodil častěji než jeho dcera - pozn. redaktora.*) Dcera dlouho nechápala, o co jde a myslela si, že je to jako nějaký kroužek jako třeba Orel nebo ping-pong. A ono to setkávání vlastně byla zábava i pro mě. Nevím, jak ostatní rodiče, ale já

jsem si to docela užíval a mnohé se dověděl. O. Petr všechna ta poučení vedl tak, že by se za to nemusel stydět ani ten nejlepší pionýrský vedoucí za totality (v dobrém slova smyslu). Na děckách bylo vidět, že je to baví, sice asi nejvíc slovní hry na závěr, ale i ty vedl o. Petr v křesťanském duchu, takže to nebylo od věci.

Nakonec děti zvládly i sobotní nácvik a zpověď, i když některé byly strachy skoro bez sebe.

Třefáci a třefačky, kteří poprvé přijali svaté přijímání:

Bílíková Adéla, Blažek Jakub, Červenka Marek, Fatěna Martin, Hubačka Filip, Ištvané Adam, Kaňa Josef, Kopečková Tereza, Kovařík Patrik, Lekavý Jiří, Maděryč Vojtěch, Němec Filip, Panáčková Veronika, Podešvová Kristína, Pospíšil Luboš, Račická Štěpánka, Račický Tadeáš, Šimek Dominik, Šimková Veronika, Tlachová Magdaléna, Tychlerová Petra, Urbánková Aneta, Duhajská Denisa, Ďurina Patrik, Hubačka Lukáš, Škrhák Marek, Rampáčková Natálie, Šeda Radek, Pospíšil Vojtěch.

Já jsem si vzal na starost holky. Zatímco se kluci zpovídali, byli jsme na horolezecké stěně a pak jsme hráli doplňovačky a malovali ve farní učebně. Nakonec jsem je odvedl do kostela ke zpovědi. Po zpovědi mně skoro každá hlásila: „Strýcu, já sem sa splétla pětkrát“...další „No a já šestkrát!“ Já jsem jim řekl: „Hlavně, že ste nezapomněly na žádný hřích, dyž sa spletete, to vůbec nevadí, protože aj spletený hřích je hřích. Já většinu něco zapomenu a vzpomenu si na to až v lavici u pokání.“

Ještě když jsme dceři pomáhali sepisovat její hříchy, tak to psala nanečisto na papír a furt psala a psala a naráz říká: „Mami, už mně víc hříchů neříkaj, mně to na ten papír nevleze!“

No a tak je to občas i v životě. Také si kolikrát říkám, že už to stačí, ale někde uvnitř vím, že nestačí. Však to všichni znáte.

Samotná neděle proběhla tak, jak má, kluci byli jak ženiši, děvčata jak nevěsty, až jsem některým ve srandě říkal, že kdyby byly starší a škaredější a já mladší, hezčí a svobodný, tak nevím, nevím... Počasí sice moc neprálo, ale myslím si, že to nebylo v tento den to nejdůležitější. A jak o. Petr říká: „Chvála Kristu, že to tak dopadlo!“

A na závěr ještě jeden postřeh: To, že první svatě přijímání přijímaly společně i děti z Josefova, byl moc dobrý nápad, protože josefovské děti zapadly mezi ty bojanovské, jako by tam vždycky patřily. A to je dobře.

zaznamenal o vlastní vůli Petr Šimek

Když nám o. Petr oznámil, že naše děti půjdou k prvnímu svatému přijímání v Dolních Bojanovicích, tak jsme byli překvapeni, protože děti z Josefova již od dob našeho dětství vždy chodily k prvnímu svatému přijímání v Prušánkách, kde navštěvují základní školu. Nicméně jsme tento fakt přijali a byli zvědaví, jak to dělají v Bojanovicích. Vše nakonec proběhlo ke spokojenosti nás rodičů a především ke spokojenosti našich dětí, které přípravy vedené o. Petrem zaujaly,

děti na ně rády chodily a úplně nejraději si na konci každé přípravy vždy zahrály nějakou hru. Z atmosféry při poučeních před svatým přijímáním i během prožití celé slavnostní neděle bylo poznat, že patříme do jedné farnosti a chceme touto cestou poděkovat o. Petrovi i bojanovským rodičům za pékne přijetí a krásné prožití prvního svatého přijímání našich dětí.

rodiče z Josefova

Letošní účast dětí i rodičů na dětských mších a následně na přípravách byla velmi příkladná. To potvrzuje i o. Petr. Letošní třetáci se opravdu snažili. Přejeme jim, aby je toto nasazení stále provázelo, aby vždy nacházely čas pro Boha a snažily se žít podle Božích zákonů. A na závěr malá ochutnávka z příprav na faře i doma:

„Děcka, jak byste vysvětlily, co to znamená veřejné působení Pána Ježíše.“ Ozývají se nesmělé odpovědi: Řemeslo? Prání?

Při hře: Děti soutěží, kdo první uhádne slovo začínající na „B“. O. Petr napovídá: „Jedná se o město, biblicky známé vysokou věží...“ Jeden chlapec vykřikne: „Jó – Berlínská zeď!“

Děti hádají jméno Abrahámovy ženy začínající na „S“. Jelikož je nic nenapadá, trvají na jménu

Sobotní odpoledne třetáků a jejich rodin.

Simona, později připouští jméno Sabina. (Jména známá z jejich školních lavic). ☺

Další otázka zní: „Jak se jmenují dvě knihy z Nového zákona – dva listy, které napsal sv. Pavel lidem do určité obce – určitého místa“. Tentokrát napsal o. Petr písmeno „K“. Když děti nevěděly, přidal o. Petr druhé písmeno: „KO“... Děti zkusily uhodnout a otec napovídá: „Jsou to listy...komu?“ a někdo z dětí vykřikl: „KOSTELNÍKŮM!“

Při probírání Desatera je potřeba vysvětlit, jak porozumět některým výrazům, dnes již běžně nepoužívaným. U 3. příkazání se o. Petr ptal: „Co znamená slovo POMNI?“ Přihlásí se chlapec a říká: „Po mši.“

Syn, který v době začátku přípravy měl po úraze berle, se ptal: „Když půjdu k prvnímu sv. přijímání s berlemi, bude to někde zapsané?“ Myslel tím v knize rekordů. ☺

Děcka mají ze školy povinnost přečíst si doma nějakou knížku a do deníčku zapisovat, co četly a jak dlouho. Syn zahrnul do tohoto čtení i brožurku „Jak se připravit na sv. zpověď“, kterou rozdál o. Petr při přípravě. Kéž by mu zájem o kvalitní literaturu dlouho vydržel... ☺

Opakovala jsem doma tentokrát se všemi dětmi poznatky z přípravy. Probírali jsme na příkladu turisty, který, když jde na náročnou cestu, musí s sebou mít mapu, dobré boty, pití,...co musí mít člověk na cestu k Bohu? – Bibli, modlitbu, sv. přijímání,... Pětiletá dcera přemýšlela, co

Byla připravena spousta her ...

ještě, a pak vyhrkla: „Jó a eště tu bedýnku, co tá baba tam říká, kam máš odbočit!“ Myšlena tím byla navigace.

A ještě jeden příspěvek mladé slečny: „Na moji první zpověď jsem se netěšila a měla jsem z ní trochu i strach. Ale nakonec se mi zpověď líbila a dokonce jsem si s o. Petrem i povykládala. Teď už vím, co je to zpověď a už z další, která mě za měsíc čeká, nebudu mít strach.“

Syn po přijetí sv. přijímání: „Mami, to proměněné tělo chutnalo úplně jinak – nějak líp, než to, jak jsme nacvičovali, jestli budeme umět otevřít správně pusy.“

V neděli po požehnání dostaly děti od o. Petra jako dárek Nový zákon, aby si ho mohly postupně přečíst. Když jsme z kostela odcházeli, syn se na Nový zákon se zalíbením podíval a nám řekl: „Konečně vás už nebudu mošet otravovat, když si budu chtít v Bibli něco přečíst....“

Na první svatě přijímání jsem se těšila.

Trochu jsem se bála.

Ale bylo to bezva, moc se mně líbily sy souděče.

Natalie

*připravila
Hana Maděryčová*

ČESKÁ REPUBLIKA PRO JEŽÍŠE

Tato akce se konala v Kácově u Sázavy ve dnech 31. 5. – 6. 6. 2010. Pan starosta Kácova Jaroslav Buchal říkal, že dnešní společnosti nejvíce chybí víra, naděje a láska. A z Boží lásky všechno vychází. Myšlenka uspořádat evangelizační dny pro Českou republiku, se mu zrodila v hlavě při návštěvě papeže Benedikta XVI., který kázal o víře a naději. Jasný impuls ale pocítil při exerciciích pod vedením indického katolického kněze Jamese Manjackala. Oslovil ho svým osobitým projevem, který dokázal otevřít jeho srdce a v jeho blízkosti cítil silnou přítomnost Ducha svatého. Přál si, aby každý prožil alespoň zlomek té krásy, kterou otec James kolem sebe šíří. A tak byl tento kněz pozván do Kácova a všichni účastníci s ním mohli prožívat mše sv., chvály, adorace, přednášky a v neposlední řadě uzdravení jak tělesné, tak vnitřní. Otec James je univerzitní profesor a v posledních letech se věnuje misionářské činnosti. Každý měsíc vede nejméně tři semináře duchovní obnovy. Pán mu ukázal, že má pracovat pro Evropu a pro mládež. Rekl mu: „Udělám Evropu zase svatou. Modlete

se v rodinách. Bůh bude zachraňovat skrze rodiny.“ Otec James mívá často vidění. Přitom vidí uzdravení, ke kterým dochází v průběhu mše svaté. Vidí jména lidí, za které se musí modlit, a ty, kteří mají být uzdraveni, i to, co bude u nich uzdraveno. Sami jsme tam zažili každý den mnoho uzdravení.

A jak se k této akci dostala naše schola? Za jejím zrodem stála i velice skromná sestřička Bohdanka, která celou akci velmi podporovala. Když se modlili za výběr kapely, která bude doprovázet toto setkání, sestřička ukázala na Peťu Šindara z Hodonína a řekla: „Ty máš zkušenosti, hrálš mnoho let v Medjugorji, mnoho let v charismatické kapele, ...“ A tak se Peťa modlil a hledal po celé republice. Nakonec přišel k nám a řekl: „To je to, co hledám.“

Závěrem bych chtěla dodat, že i když jsme někteří jeli se značnými obavami, jsme vděční, že nás Bůh skrze Peťu oslovil. Pro všechny byla tato duchovní obnova velkým obohacením a povzbuzením. Haleluja! Gloria!

A. Herková

Slavnost Těla a Krve Páně

Slavnost Těla a Krve Páně, lidově Boží Tělo, je svátek Římskokatolické církve, kterým se zdůrazňuje reálná přítomnost Ježíše Krista jako Boha i jako člověka v Eucharistii.

Ke vzniku slavnosti vedla nejen touha člověka po podívání, ale hlavně a především opakovaná vidění augustiniánské řeholnice Juliány z Lutychu z roku 1209. Zjevoval se jí zářivý měsíční kotouč s jedním tmavým místem, což mělo být znamení, že mezi ostatními křesťanskými svátky chybí místo pro svátek eucharistický. Na naléhání řeholnice a jejího duchovního rádce zavedl biskup Robert z Lutychu pro svou diecézi roku 1246 poprvé takovýto svátek, který byl později

papežem Urbanem IV. ustanoven eucharistickým svátkem pro celou církev. Krátce nato papež zemřel, což rozšíření svátku opozdilo. Až Klement V. na koncilu ve Vienně (1311-1312) zavedení svátku připomenul. Avšak teprve jeho nástupce - papež Jan XXII. se zasloužil o celocírkevní rozšíření slavnosti Těla a Krve Páně. Na tvorbě bohoslužebných textů se významnou měrou podílel teolog sv. Tomáš Akvinský. Klasická nauka o předpodstatnění je obsažena v jeho hymnu Lauda Sion Salvatore (Sióně, chval Spasitele).

citováno z internetu

Foto: Jaroslav Skočík

Pozn.: Při letošní slavnosti Božího Těla v naší farnosti zpíval Svatováclavský sbor, tak jako každý rok, Hausmanovu Pobožnost k Božím Tělu.

Při této příležitosti chceme připomenout, že letos oslavila své významné životní jubileum paní **Josefa Ducháčková**, která je mimo jiné dlouholetou členkou a sólistkou Svatováclavského sboru. Její nádherný hlas se rozezněl nejednou při chvále Boha našim chrámem a přispěl ke kráse našich slavností. Za její obdarování a obětavou službu jí jménem farníků a také celého sboru a orchestru touto cestou děkujeme a vyprošujeme Boží ochranu a hojnost darů Ducha svatého do dalších let. Ať nás její sopránový hlas provází i nadále.

o. Petr a redakční rada

Jak jsme se připravovali na biřmování

V naší farnosti se 60 členů mládeže pokoušelo pod vedením otce Petra připravit na přijetí svátosti biřmování. Chtěla bych popsat pro ty, které to zajímá, jak naše příprava probíhala. **Nejdůležitější byla společná sobotní setkávání:** To nejprve musíme počkat, až přijdou skoro všichni, a pak se pomodlíme. Většinou vede modlitbu otec Petr. Pak začne jeho přednáška, která trvá asi hodinu. Pro nás biřmovance se to zdá ale nekonečně dlouho. Pro každé setkání máme jiné téma. Občas pro nás přednášku připravil i někdo jiný, třeba manželé Voříškovi, otec Marek Orko Vácha, otec Pavel Pacner, ... Ne každá příprava se všem zdá zajímavá, a proto si někdo začne hrát na mobilu hry, povídat si, luštit křížovky a podobné věci. Otec Petr na to má jednoduché řešení. Posadí se a čeká,

jak bychom se měli vyhýbat zlým silám. Myslím, že tato přednáška zaujala hodně lidí. Pak se rozejdeme do svých skupinek a začíná nám druhá část přípravy. Ve skupinkách si čteme z Pisma, modlíme desátek atd. Většinou ještě rozebíráme téma, o kterém byla přednáška. Taky hrajeme nějakou hru nebo děláme testy. Jsme rozděleni do šesti skupinek. Já jsem v první skupince a jsem se svojí skupinkou hodně spokojená. Ze začátku mě biřmování nějak zvlášť „nebralo“, ale čím více se blížilo, tím více mě to začalo zajímat a začala jsem se na tyto přípravy těšit. Je to hodně zajímavé a myslím, že nám to dá hodně do života. Sama na sobě pocítuji, že mě to mění. Velkým příkladem je nejen otec Petr, ale i vedoucí skupinek, kteří nás dobře připravují.

Součástí přípravy byla i účast na nějaké prázdninové duchovně zaměřené akci. Já jsem jela do Roháčů a tyto prázdniny tam pojedu znovu. Jinak se ještě jelo do Brna na Charismatickou konferenci nebo do Osové Bitýšky, do Olomouce,...

Nyní se nám blíží sobota, na kterou jsme se připravovali celý rok. Ale nic nekončí, naopak teprve začne nový život s Bohem. Budeme naplnění dary Ducha svatého.

Děkujeme za modlitby a podporu.

Tereza Cvanová

Přijetí svátosti biřmování

V sobotu 12. června 2010 nám byla udělena svátost biřmování generálním vikářem o. Jiřím Mikuláškem. Ten si pro nás připravil překvapení v podobě malého přezkoušení. Jedincům, kteří se nebáli a přihlásili se, pokládal otázky týkající se našich biřmovacích patronů. I když bylo venku tropické horko a kázání nepatřilo k nejkratším, Duch svatý byl opravdu s námi a nenechal žádného z biřmovanců omdlít, takže jsme tuto svátost všichni úspěšně přijali. Po mši svaté, která byla opravdu slavnostní - poděkování patří všem, kteří ji pro nás tak krásně připravili, i schole, která vytvořila výbornou atmosféru. Potom jsme se vyfotili před kostelem a pak už nás čekala společná večere ve vinárně U Konšelů.

Foto: Jan Šimek

Tam ještě každý biřmovanec dostal malé pěkné překvapení.

Všem, kdo se podíleli na naší přípravě, patří velký dík. Naším vedoucím skupinek, kmotrům, otci Jiřímu, všem, kteří na nás vzpomínali v modlitbách. Největší poděkování patří otci Petrovi, který to s námi vydržel a díky kterému jsme se stali dospělými křesťany. A aby mu nebylo líto, že přijde o adrenalin, který mu koloval v žilách při každé přípravě nás, biřmovanců, věnovali jsme mu seskok padákem. ☺

za biřmovance N. Herková

Foto: Jan Šimek

VZPOMÍNKA NA VÝZNAMNÉHO RODÁKA monsignor ThDr. Petr Lekavý

V naší obci žila již dlouhá řada generací. Velká většina lidí, našich předků, prožila svůj život pečlivou prací a starostí o živobytí. Čas od času se naši i jedinci vyjímají, kteří svým úsilím a svou přemýšlivostí, pokud jim to bylo umožněno, ovlivnili dění i mimo území naší obce. Chci připomenout jednu takovou osobnost pocházející z Dolních Bojanovic, jejíž jméno nastupující mladá generace již ani nezná.

Letos je tomu právě 100 let, kdy se v naší obci, v domku vedle kostela, narodil monsignor, prelát ThDr. Petr Lekavý a současně uplynulo 20 let od jeho úmrtí v USA.

Petr Lekavý se narodil 29. června 1910. Po ukončení místní obecné školy studoval na klasičtém gymnáziu v Brně, kde v r. 1931 maturoval. Po maturitě nastoupil do kněžského semináře v Brně. Odtud je vyslán na studia do Říma. Vzpomínal na to takto: „Jednou si mne nechal předvolat pan biskup Josef Kupka. Zalekl jsem se, co jsem provedl, ale pan biskup mi sdělil, že mne hodlá poslat na studia do Říma.“ A tak Petr studuje v letech 1931 - 36 na papežské Lateránské univerzitě a bydlí v české bohoslovecké koleji Nepomucenum, která byla založena dva roky předtím v r. 1929. Na průčelí této stavby je dnes pamětní deska uvádějící jen několik málo

jmén nejvýznamnějších studentů, mezi nimi je i jméno Petra Lekavého. Mezi jeho spolužáky je řada budoucích významných teologů, např. Poul, Reinsberg, Zvěřina apod.

Primiční mši svatou sloužil novokněz Petr Lekavý 19. prosince 1936 ve Svatopetrské bazilice, v kryptě pod Berniniho hlavním oltářem, nad hrobem svatého Petra. V Dolních Bojano-

Foto z české koleje v Římě NEPOMUCENUM dne 30. září 1984.
Zleva: Msgr. Petr Lekavý, biskup Jar. Škarvada, papež Jan Pavel II., Msgr. Karel Vrana, Tomáš Špidlík SJ.

vích se jeho primiční mše svatá konala 11. července 1937 za velké účasti věřících. Pak se ještě znovu vrací do Říma a získává zde doktorát teologie. Po návratu tento mladý kněz kaplanoval v různých farnostech brněnské diecéze (Blučina, Velké Němčice aj.) a nakonec působí u sv. Tomáše v Brně. Zde se jeho kaplanka stala centrem schůzek tehdejších vynikajících vlastenců, jakými byli spisovatelé a básníci Jan Zahradníček (kterého mj. i sezdaval), Jan Čep, František Halas, Klement Bochořák, Ivan Blatný, politik Bohdan Chudoba a další.

V roce 1939 byl Petr Lekavý ustanoven prefektem chlapeckého semináře v Brně, ale v průběhu války mu němečtí okupanti tuto činnost zakázali. Po osvobození v r. 1945 se stal profesorem na klasickém gymnáziu v Brně, kde sám kdysi studoval. Tehdy také vstoupil do politiky, Msgr. Šrámek si jej vbral za perspektivního kandidáta tehdejší Lidové strany. Dr. Lekavý se stal místopředsedou ústředního národního výboru města Brna, dostal zodpovědnost za městské finance. Stýkal se tehdy s čelnými představiteli státu (Dr. Beneš, Jan Masaryk aj.), jak dokumen-

tuji dobové fotografie. Důkladně měl zmapovanou situaci v brněnských továrnách, proto se stal trnem v oku nastupující komunistické moci. Když Moskva donutila českou vládu odmítnout Marshallův plán poválečné ekonomické pomoci, věděl, že je konec svobody. Po nástupu komunistů 25. 2. 1948 byl jedním z prvních, koho chtěli komunisté zlikvidovat. Byl právě se svými studenty na lyžařském výcviku v Jeseníkách, když deník Rudé právo psal, že Dr. Lekavý je zatčen. Nezbyvalo mu tedy nic jiného než opustit republiku.

To se stalo za dramatických podmínek přechodem do Německa 3. března 1948. Tam byly zřízeny uprchlické tábory, ve kterých však panovala velká korupce, hlad a bezvládí. Dr. Lekavý se tehdy ujal organizační činnosti v těchto táborech. Od americké pomoci dostal auto (malou rachotinku, jak je nazýval) a poukázky na benzin a objížděl tyto tábory. Celkem zde bylo na 60 000 uprchlíků. Prostřednictvím svých bývalých spolužáků, kteří zastávali vysoké funkce ve vatikánské hierarchii, se dostal k audienci u papeže Pia XII., který jej jmenoval generálním

vikářem českých uprchlíků v Evropě. Petr Lekavý pomohl všem emigrantům k odchodu do exilu v různých zemích světa a sám byl, jak se zavázal, až poslední, kdo opustil uprchlický tábor. V listopadu 1950 přijal nabídku kardinála Aloysiuse Muencha na místo faráře v městě Fargo v Severní Dakotě v USA. Jeho dalšími farnostmi byly Wales, Warsaw s polskými osadníky a nakonec Cavalier, vše v Severní Dakotě.

I v emigraci žil velmi aktivním životem. Počátkem padesátých let se podílel na zřízení rozhlasové stanice Svobodná Evropa, odkud bylo možné občas slyšet jeho hlas. V roce 1959 vykonal pouť do Svaté země. V roce 1966 provázel pana kardinála Berana na jeho cestě po USA. V roce 1973 se účastní v australském Sydney Eucharistického kongresu, kde se seznamuje s polským kardinálem Wojtyłą. V roce 1977 sbírá podklady pro kanonizaci bl. Jana Nepomuka Neumanna, rodáka z Prachatic a biskupa philadelphského, který je následně svatořečen. V roce 1981 organizuje v hlavní

Washingtonské katedrále postavení kaple Panny Marie hostýnské a sv. J. N. Neumanna. To je jen stručný výčet jeho americké činnosti.

Svoji rodnou vlast navštívil Dr. Lekavý pouze jedenkrát, v r. 1969 při příležitosti primice o. Jana Topenčíka. Ač o vízum často žádal, naši představitelé mu návštěvu nikdy nepovolili. V době pádu komunizmu byl již těžce nemocen a 29. března 1990 umírá téměř osmdesátiletý v kněžském domově v San Antoniu v Texasu. Pohřben je ve své poslední farnosti v Cavalier v North Dakota. Pohřební obřad vedl biskup Sullivan, homílii pronesl Msgr. Petr Esterka, kterého Dr. Lekavý podporoval při jeho studiích v Římě.

Pamětní upomínka je umístěna na hřbitově v Dol. Bojanovicích, na pomníku jeho rodičů. Pamatujme prosím svoji modlitbou na toho, který do mešní modlitby vždy zahrnoval své rodáky. Z nejbližších příbuzných dosud žije jeho bratr Václav Lekavý.

MgA. Karel Bohŭn, synovec

*Letos si připomínáme 65 let od konce druhé světové války.
Při této příležitosti otiskujeme zajímavý příspěvek týkající se naší obce.*

BOJANOVSKÝ HOLOKAUST

Nejdříve vysvětlení slova holokaust – je to anglická odvozenina z řeckého holokouston (celopal), což je označení pro náboženskou obětinu, která se celá spálí. /Elie Wiesel/

Židé to neměli v průběhu staletí v našich zemích, ale i v celé Evropě nikdy lehké. Co je však postihlo v první polovině minulého století během druhé světové války nejen u nás, v protektorátu Čech a Moravy, přesáhlo všechnu míru lidskosti. Během několika málo let, od června 1939 (podle historičky Galiny Rucké) uplatňováním Říšských rasistických zákonů a různých prováděcích vyhlášek přišli o všechna občanská práva: nejprve jejich podniky, obchody a provozny musely být označeny za židovské, měli

zákaz vstupu do hostinců i kaváren, po osmé hodině večerní se nesměli ukázat na veřejných místech, tím jim byla zakázána návštěva kin, divadel...později následoval zákaz sportovních podniků včetně fotbalových utkání. Nesměli opustit místo svého pobytu a byla provedena jejich podrobná registrace. Po zavedení potravinových lístků neměli nárok na mléko, vejce, maso a maso, obchodník jim nesměl prodat nepřírodní potraviny, ovoce, sýry apod. Nařízení z pátku 10. září 1940 zavedlo označení všech neárijských obyvatel starších šesti let, povinnost nosit na levé straně prsou ve výši srdce viditelnou a pevně přišitou žlutou židovskou hvězdu s černým nápisem JUDE.

Všechna tato nařízení, na jejichž plnění dohlížely příslušné četnické stanice, se určitě týkala i židovské rodiny žijící v té době v naší dědině. Nevzpomínám si, že by mezi touto nepatrnou židovskou komunitou, čítající pět lidí, a katolickou většinou vznikalo nějaké otevřené nepřátelství. Jistá nevraživost vůči jinověrcům tu jistě byla, mnozí ale oceňovali vstřícnost a obětavost v obchodním styku (koupit cokoliv v židovském obchodě nebylo nikdy ani brzy, ani pozdě). Někteří jim zřejmě vyčítali německou orientaci. Možná to soužití nebylo tak idylické, jde totiž o pohled mych dětských let.

Už se mi vůbec nevybavuje podoba Bertolda Lechnera a jeho ženy Pavly, kteří provozovali Hostinec a Obchod se smíšeným zbožím, ve kterém jim vypomáhala jejich dcera Klára, prodaná Mandlová. Na ni mám jen matnou vzpomínku, že měla bohaté copy obtočeny kolem hlavy, podoby ale její už neznám. A jejího muže Jindřicha, který byl tehdy snad ještě majitelem cihelny a někdy v Rakousku obhospodařoval zemědělský statek, už vůbec ne.

Dobře si však vzpomínám na jejich dceru Stelu, tehdy devítiletou, se kterou jsme si hrávali spolu s mým bratrem Svatoplukem u tetičky Anny Svobodové, kde si s námi hrály i jejich děti Milada a František. Podobu Stely z oněch bezstarostných let mi však překrývá její podoba už třináctiletého, bledého děvčátka v kožíšku a zimní čapce, na kterou nezapomenu do konce svého žití. V Zelnicích tehdy provozoval krejčovství pan Václav Bačo. V době protektorátu, kdy byl nedostatek oblečení, obětavě šil a přešival z všemožných materiálů oblečení pro děti i dospělé. A z oné doby mám ten obrázek Stely, která od pana Bačo v zimním podvečeru převzala „štos“ palcových rukavic a na jeho otázku, kdy jedou, odpověděla, že zítra ráno.

Tim zítřejším ránem byla sobota 23. ledna 1943. Hned nato se museli všichni Židé z Hodonína i okolí zaregistrovat v Uherské Brodě do transportu, zde dostali svá čísla a datum transportu do Terezína. Zavazadla o maximální váze

padesáti kilogramů byla 20. ledna odeslána předem.

Na vlak odjíždějící z hodonského nádraží v 7.30 odvezl obě rodiny z Bojanovic Štěpán Lekavý, který svého koně „sprahl“ s koněm Martina Blahy. Ten neměl sílu ani odvahu přátel-sky nakloněnou rodinu odvézt. Podle svědectví dnes už nežijících lidí při výjezdu z dědiny všichni hlasitě plakali a lomili rukama v tušení, že už tuto dědinu nikdy neuvidí. Zvláštní vlak z hodonského nádraží směrem na Uh. Brod měl šest osobních vozů, z nichž dva byly určeny pro děti a nemocné, do zbývajících se museli vejít všichni ostatní. Po příjezdu do Uh. Brodu byl z tohoto shromaždiště vypraven transport označený CO, který směřoval do Terezína. Zde byly obě rodiny rozděleny. Rodina Lechnerova zůstala v Terezíně, kde Bertold zemřel 10. 8. 1943, jeho žena Pavla přesně rok po příjezdu 27. 1. 1944. Mandlova rodina už dva dny po příjezdu do Terezína odjela transpostem označeným Ct do Osvětimi. Podle informací Židovského muzea v Praze víme, že z tisíce účastníků tohoto transportu jich přežilo pouhých 23. A toto datum, 29. ledna 1943, je úmrtím dnem Jindřicha, Kláry a třináctileté Stely, protože tímto datem jakékoliv informace o této rodině definitivně končí.

Vždycky mi vadilo, že na desce obětí druhé světové války, na pomniku padlých, chyběla jejich jména. Po jedenapadesáti letech byla z iniciativy Pavla Hubačky jejich jména na pomniku padlých konečně uvedena. A tak byli mezi nás přijati jako naši spoluobčané a lidé věřící ve stejného Boha všemohoucího.

Odpočinutí věčné dej jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají v pokoji. Amen.

*František Fanyň Krša
(z knihy Čtyři slunovraty)*

O velikonoční neděli byl u nás pokřtěn mladý muž, Martin Babáček, kterého jsme požádali o rozhovor. Ochotně odpověděl na položené otázky a jeho odpovědi jsou svědectvím o tom, že mladí lidé hledají smysl života a že se můžeme stát prostředníky na jejich cestě k Bohu.

1. Martine, mohl by ses krátce představit?

Pocházím z Morkůvek, což je malá vesnička vedle Klobouk u Brna. Je mi 24 let a pracuji ve velkoobchodě v Brně. Do Bojanovic jsem se dostal přes svou přítelkyni.

2. Jaká byla Tvoje cesta k víře v Boha?

Dlouhá. V Morkůvkách není kostel a žiji tu převážně evangelíci. Rodiče jsou nevěřící a úplně první informace o Bohu jsem slyšel asi od babičky. Někdy v deseti letech jsem dostal dětskou Bibli a několikrát jsem ji přečetl. Pak byla dlouhá pauza, a že všechno není jen tak samo sebou, mě napadlo až někdy v 15 letech. Tenkrát jsem si ji znovu přečetl a zjistil, že to tak asi bude. Ale co mě opravdu rozhoupalo, byl život lidí v Bojanovicích.

3. Rozhodl ses pro křest, co Ti dala roční příprava?

Na přípravy jsem začal chodit na podzim v roce 2008. Než jsem vůbec poprvé přišel k otci Petrovi, měl jsem ze setkání hrozný strach. Nevěděl jsem, jak se s ním mám bavit, ale otec Petr je jeden z nejlepších lidí, jaké jsem v životě poznal. Příprava byla úžasná a pomohla mi Boha lépe poznat. Pomohlo mi to se lépe zorientovat v Bibli a v neposlední řadě všechno, co se týká víry v Boha, pochopit jako celek. A ještě nesmím zapomenout na společné hory s Bojanovčákama, které mě také nesmírně ve víře posílily.

4. Jak jsi prožíval samotný den D? (myslí se tím den křtu)

Od rána jsem byl strašně nervózní. Snažil jsem se myslet na to krásné, čeho se mi díky křtu dostane, ale potom jsem si vždy vzpomněl na těch několik set párů očí, které mě budou sledovat a připadla mě tréma. V kostele naštěstí začala pomalu opadávat a při křtu samotném už to bylo skoro pryč a byl jsem moc šťastný. A i přes tu nervozitu to byl nejkrásnější den mého života.

5. Jak reagovalo na Tvé obrácení okolí?

Různě. Mnoho lidí nechápal a nechápe, proč jsem se pro Boha rozhodl a vysvětlit jim to nejde, i když jsem se snažil. Ale rodina a kamarádi mě většinou podpořili, což mi hodně pomohlo.

6. Je pro Tebe víra posilou v každodenním životě?

Ano a jaká. Je přece super vědět, že i když by se mnou nikdo z lidí nezůstal, tak Bůh je tu pro mne vždy připravený, je ochotný mne kdykoli vyslechnout a pomoci mi. Beru to tak, že je to přítel, který se ke mně nikdy neobrátil zády, i když mu ublížím.

7. Jak Tě přijala Tvoje farnost?

Jak jsem říkal už na začátku, u nás farnost nemáme. Tak navštěvuji kostel v Kloboukách a v Moutnicích, odkud je můj kmotr. Ale jako svoji farnost beru Bojanovice, kde mě lidé, které znám, přijali úžasně a všem za to velice děkují. Ale největší můj dík patří otci Petrovi.

Připravila A. Tlachová

SLOVO PRO DUŠI

Koncem června začíná letní období a pro mnoho lidí začíná dovolená. Přeji všem, aby mohli klidně prožít několik dní zaslouženého klidu a oddechu.

Zároveň bych chtěl ty, kteří se chystají na cestu do různých míst jejich prázdninového pobytu, vybídnout k opatrnosti. Bohužel každý den a zvláště o víkendech dochází na silnicích k nehodám, při nichž je tragicky zmařeno mnoho lidských životů; a více než polovina obětí jsou mladí lidé. V posledních letech bylo vykonáno mnoho pro to, aby se těmto strašlivým událostem předešlo, ale s přispěním a nasazením všech se může a musí udělat ještě mnohem víc. Je třeba potírat nepozornost a povrchnost, jež mohou ve vteřině zničit vlastní budoucnost i budoucnost druhých lidí. Život je cenný a jedinečný; je třeba si ho neustále vážit a chránit ho, mimo jiné také korektním a rozvážným chováním na silnicích.

Správný řidič, když přijede ke značce „STOP“, zastaví, rozhlédne se a posléze pokračuje v jízdě. Ale znáte to. Mnozí řidiči na stopce prostě nezastaví. Vím, v dnešní uspěchané době bývá někdy složitě sešlápnout brzdový pedál a zastavit. Jenže kvůli bezpečnosti jízdy bychom na to neměli zapomínat...

...říká se, že je to kratičkový okamžik. Ve zlomku vteřiny si uvědomíte, že srážce svého vozu nezabráníte. Mozek v tu chvíli pracuje jako dobře promazaný stroj. Vše jde tak rychle, že není čas na emoce. Žádný strach necítíte, snad jen pocit překvapení. A pak zavřete oči. Scéna, která se odehrává jen pár sekund, může mít následky na celý život.

(z knihy 365 dní s Benediktem XVI.)

A teď o cestování s trochou nadsázky...

Máte-li doma auto a ujedete-li s ním 200 000 kilometrů, prožili jste spolu kus života a projeli nemalý kus země. Dalo by se říci, že k sobě patříte a možná se máte i rádi.

Mohl bych vám popsat, co všechno jsme spolu s Albinem, (tak jsem své auto zn. Favorit pojmenoval), za ta léta prožili. Jelikož na to ale nemám čas ani talent, uvedu jen pár příhod, které to samy popíší a náš společný příběh nejlépe vykreslí.

Jako první musím uvést, že Albína pozdravím a pomodlím se vždycky, když do něj usednu. Zdravím ho slovy: „Ahoj, dobré ráno“, a někdy, když se spletu: „Pán s vámi“. Modlitba před jízdou je stejně důležitá jako pozdrav, dokonce ještě víc. Jednu krátkou mám napsanou na palubní desce. Zní takto: „Buď hodný, autičko, řídí tě blbeček.“ To je první ze tří zásad, kterou musí moudrý řidič dodržet, chce-li šťastně dojet: pomodlit se. Druhou je třeba dodržovat během jízdy: nikdy nepředjíždět v zatáčce auto jedoucí rychlostí 170 km/hod. Třetí věc se pak musí udělat po jízdě: do osobního záznamníku s názvem „Podruhé jsem se narodil“ udělat další čárku.

Když je řidič k jízdě takto všestranně připraven, může bez obav vyrazit. Samozřejmě neuvádím takové banality jako prohlédnutí kol, zkontrolování jejich tlaku a počtu apod.

Čas od času míváme také bouračku. To bývá zpravidla jen jednou do roka, vícekrát ne. Letos mohu být klidný, měl jsem ji v únoru. Častěji míváme konflikt s policejní hlídkou. To bývá dvakrát, třikrát do roka. Letos mohu být ale také klidný.

Někteří řidiči jsou tak pověřiví, že nevyjedou z garáže třináctého – takový nesmysl! Jiní si myslí, že černá kočka přes cestu znamená smůlu. Na tom však něco bude. Jednou mi kolem

auta přeběhla, ještě než jsem vyjel. Hodil jsem po ní kamenem, abych ji zahnal a rozbil jsem si reflektor. Byla to smůla za devět stovek.

Jednou za dva roky jezdím s Albinem na technickou kontrolu. Z toho má vždycky trochu strach. To je pak najednou hodný, neškytá, startuje na první pokus a má o dvě desetiny litru nižší spotřebu. Po úspěšné technické kontrole mu zase otrne, ale já se na něj nezlobím. Naopak,

zajedu s ním k benzinové pumpě a natankuji plnou nádrž, ať se má dobře. Když pak stojíme na červené před semaforem, zeptám se: „Tak co, Albíne, spokojený?“ „Ale jo,“ Albin na to, „hlavně moc nepovídej a dej tam jedničku, už svítí zelená. Jinak do nás drcne kamion jako minule.“

(z knihy Zlý farář přejel hodného psa)

připravila Mirka Červenková

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

LDN NEBO V 70 ZASTŘELIT?

Tentokrát přinášíme možná až drsný článek o tom, jak je těžké přijat nemoc, která člověka upoutá na lůžko, a jak těžké to může mít rodina, která se chce o svého nemocného dobře postarat.

Je strašně jednoduché odsoudit člověka, který dal svého nemohoucího příbuzného do LDN (léčebna dlouhodobě nemocných) či domova důchodců. Ale víte, někdy se člověk snaží postarat se... A ono to nejde, prostě to někdy nejde, ať se snažíte, jak chcete. Kdo z vás nezažil ten pocit, že selháváte v tom základním, pocit provinilosti, že vás napadají špatné myšlenky o člověku, kterého máte ctít a s láskou se o něj starat, protože on se přece kdysi s láskou staral o vás, ten pocit hrůzou staženého žaludku těsně před svítáním po probdělé noci plné umývání starého těla a výměny pozvraceného povlečení, kdy jen v tichu čekáte, až se z druhého konce pokoje ozve hlas, který už pomalu nesnášíte, a všechno začne nanovo, bez odpočinku, bez přestávk, bez dovolené, bez ocenění, pocit studu za všechny ty negativní pocity, které se ve vás melou... kdo tohle nezažil, ten nikdy nepochopí a nemá právo soudit.

Kdysi jsem četla rozhovor s jednou řadovou sestrou, která pečuje o pacienty v LDN. Osobně ji považuji za svatou a je mi zcela jedno, zda s tím církev bude souhlasit či nikoli. Malé

bezmocné děti jsou roztomilé a utírání zadečků trvá maximálně tři roky. Malé dítě váží do dvaceti kilo a dá se s ním vcelku dobře manipulovat, už jen z toho důvodu, že u něj máte nějakou autoritu a také vás nezvládá přechytračit. Velcí bezmocní dospělí jsou nešťastní, ublížení a občas zlí. Roztomilí nejsou ani trochu. Nejsou vděční za péči. Jsou tam, kde být nechtějí, ve stavu, který je ponižuje. S velkým bezmocným člověkem se špatně manipuluje už jen z toho důvodu, že váží často více než vy a přechytračit se vás snaží dnes a denně a to docela rafinovaným způsobem. Demenci zdevastovaný mozek starého člověka dokáže vyplodit neuvěřitelné věci. A když toho člověka milujete, strašně to bolí. A tohle trvá často i desetiletí. Čím lépe se staráte, na tím delší dobu to máte.

Představme si takovou obyčejnou rodinu, oba mají práci a dvě děti na střední škole. A taky hypotéku na 3+1. A babičku s dědou. A co schválnost nechtěla, dědečka „klepne pepka“. Z čiperného důchodce, který denně pracoval na své zahrádce a občas chodil na pivečko do hospůdky za rohem, je najednou nešťastný ponížovaný člověk, který si bez cizí pomoci nedoje ani na záchod. Po léčbě v nemocnici je umístěn do léčebny dlouhodobě nemocných, aby ho tam zrehabilitovali a pokusili se ho vrátit do života.

VYZNÁNÍ VÍRY I. – Katechismus

Při první návštěvě je naše rodinka v šoku. Na pokoji leží osm staříků, páchne to tam močí. Vedle dědouška leží nesnědený oběd. Ptáte se, proč děda nejí, a on vám vysvětlí, že když ho v sanitce resuscitovali, při zaintubování mu zlomili zub. Zrovna ten, na kterém mu drží horní protéza. Dědoušek nemůže používat své zuby a k obědu byl řízek. Žádost, zda by to pro něj nemohli v kuchyni umlít, se setkává s odmítnutím. Nemají jen jeho. Zároveň ale natáhnou ruku pro sponzorský dar. „A musíte mu kupovat pleny, paninko.“ A tak rodina koupí pleny rovnou na celý měsíc. Za týden přijdete na návštěvu a děda je bez plen, pomočený. Pleny byly rozdány ostatním. Taky je potřebují. Nechápete, proč máte hradit pleny pro celé oddělení, když navíc na ně má nárok z pojištění. Vše, co obdržíte, je trpký úsměv totálně vyčerpaných sester. Jste jediní, kdo za „svým“ starouškem jezdí. Na doktora za celou dobu dědouškova pobytu nenarazíte ani jedinkrát. A rehabilitace? Ale kdeže, děda je ležák a ležákem zůstane, snažení je marné. Není čas, nejsou lidi.

A tak rodinka jezdí na návštěvy tak často, jak to jde a vozí pomleté maso, jídlo, džusy. Nutridrinky a banány, aby se děda aspoň čtyřikrát do týdne najedl, a se zděšením sleduje, jak děda hubne a schází před očima. A hledá ústav, kde by mu bylo lépe. I možnost, že by děda byl doma, byla projednána. Jenže děda váží téměř sto kilo, potřebuje polohovací postel, speciální matraci a hlavně – 24 hodin denně péči. Jeden z manželů by musel odejít z práce, aby se o něj mohl celodenně starat. Z čeho by žili, když celý jeden plat jde na hypotéku? Z příspěvků za péči (cca 10 tis. Kč, když vám přiznají ten nejvyšší)? Taky děti by měly dostudovat alespoň tu SŠ. A kam by dědečka dali? Panelákový 3 + 1 není nafukovací, pro pobyt tělesně postiženého člověka naprosto nevhodný a děda v tomhle stavu může žít třeba i deset let. Pečovatelka je další finančně nerealizovatelné řešení. Na 24 hodin denně byste museli mít plný úvazek pro tři pečovatelky a navíc nesmějí tahat břemena těžší než 15 kg.

Rodina začne hledat další řešení. Soukromé zdravotnické zařízení. Najdou, ale... Čekaci lhůta je sedm let. Dá se obejít poskytnutím sponzorského daru ve výši 250 tis. Kč. Následně se bude měsíčně platit částka převyšující dědův důchod cca o 5 tis. Kč. Po důkladných rodinných rozpočtech se tato varianta zdá pro rodinu finančně únosnější než totální rekonstrukce bytu a opuštění zaměstnání, a tak tato varianta zvítězí. Rodina si na sponzorský dar vezme úvěr a těch pět tisíc měsíčně ze svých platů prostě oželí. Děti holt půjdou na brigádu a dědečkovi na pobyt přispějí.

Nová LDN je hezká, systém sponzorských darů je vidět na každém kroku. Na pokojích jsou staroušci po dvou, je tam čisto a všichni se chovají mile, speciální sestřička se stará o kulturní vyžití a děda je konečně objednan na ty nové zuby. Dědečka intenzivně rehabilitují, ovšem bez výsledku. Ale on se trápí. Uznává, že je to tady hezké, ale nechce tu být. Nechce být v LDN, nechce být ani u svých dětí. Chce domů, na zahrádku, do hospůdky na pivečko a mariášek. Celé dny propláče. Po dvou měsících to jeho srdíčko nevydrží.

Dědečkova smrt babičkou zamává. Pět měsíců po ní dostane mrtvici i babička a situace se opakuje. S jediným rozdílem. Rodina stále ještě splácí úvěr na ten první sponzorský dar a na další prostě není. Rodina propadá zoufalství a babička se ve státní LDN trápí skoro stejně, jako se dědeček trápil v soukromé.

Kdyby měl člověk alespoň pocit, že za ty peníze udělal někoho šťastným...

Jak říkám, někdy to prostě nejde.

P. S. Tento článek je směsicí mé vlastní zkušenosti se zkušenostmi mých známých. Vše, co jsem popsala, se stalo i nám, s výjimkou požadavku sponzorských darů. Babičku s těžkou demencí jsme měli půl roku doma a málem to všichni odnesli zdravím.

převzato z internetu

Milí přátelé,

tímto dílem začíná nová série, v níž se budeme věnovat tomu nejzákladnějšímu, tedy Vyznání víry. Jako „pomocníka“ jsem si přibral Katechismus katolické církve, který by měl být po Bibli druhou důležitou knihou pro katolíka, jenž to s vírou myslí vážně.

Ano, my mladší, když slyšíme slovo katechismus, tak se nám to mnohdy spojí s představou, že jde o něco nudného... Přiznávám, že s tím také bojuji. Stačí však si onu „nudu“ vzít do ruky a zapřemýšlet nad texty a možná také budete překvapeni jejím nepřeborným bohatstvím a hloubkou...

Pro začátek snad nebude na škodu vyjasnit si pár základních pojmů:

Pojem katechismus

Toto slovo má základ v řeckém *katechein*, což znamená česky pevně držet, vyučovat, instruovat. V prvotní církvi se k náboženskému vyučování, hlavně při přípravě ke křtu, používaly tzv. katecheze. Od tohoto ústního předávání pravd víry byl jen krůček k sepsání jednotného výkladu – katechismu.

Katechismus proto chápeme jakou soubor pravd víry v naší církvi. Ve starším podání, jak si jej mnozí dříve narození pamatují z hodin náboženství, byl Katechismus pojímán jako soubor otázek a odpovědí. Z toho možná dnes pramení určitá „nevraživost“ mladých lidí vůči němu. Pokud jste jej někdy v poslední době (od II. vatikánského koncilu ©) drželi v ruce, víte, že tomu tak již není!

Pojem pravda víry – dogma

Další a snad ještě zprofanovanějším pojmem dnešní doby je *dogma*. Vesměs jej dnešní lidé chápou jako něco překonaného, dokonce

odpudivého a tmářského... Samotné slovo dogma je však třeba v původním smyslu chápat jako *tvrzení nebo učení, které se ukazuje jako správné* – řecky *dokein*. V církvi bylo za takové považováno prohlášení, o kterém se nediskutovalo, protože bylo správné – zjevené. Dogmata lze nalézt již v Novém zákoně – Bůh je láska, Ježíš je zároveň Bůh i člověk apod. Dogma je tedy zjevenou pravdou, kterou církev spravuje a předává dál – církve je správce Božích tajemství. Již vyhlášená dogmata se nerevidují (nemění nebo neodvolávají), protože by to popíralo církve jako nositelku neomylnosti ve věcech víry. Je však třeba mít na paměti, že pokud se dogmata týkají Boha, jsou formulována a chápána jen analogicky (o Bohu toho vždy daleko víc nevíme, než víme); = jsou též společensky a kulturně podmíněná. Dá se to přirovnat k oděvu: ve starověku byl oděv z jiných materiálů, protože tehdejší nedokonalá technologie nic lepšího neumožňovala. A nedá se říct, že se oblékali hůře nebo lépe než dnes. Jednoduše se oblékali jinak...

Nyní již však k samotnému pomocníku – Katechismu katolické církve:

Základní struktura

Vychází z tradice velkých katechismů, která staví katechezi na 4 pilířích. Jsou to:

- 1) křestní vyznání víry (symbollum)
- 2) svátosti (sacramenta)
- 3) život podle víry (morálka, Desatero)
- 4) modlitba, především Otčenáš

Stejně tak je zachováno členění aktuálního katechismu:

Vyznání víry – shrnuje, které dary Bůh dal člověku, aby ho spasil

Svátosti víry – Boží dary a milosti, které získáváme skrze svátosti

Život podle víry – správné a svobodné jednání v milosti Boží podle přikázání

Modlitba v životě víry – smysl a důležitost modlitby jako prostoru pro setkávání s Bohem

Jednotlivé texty jsou rozděleny do tzv. paragrafů – každý odstavec má své vlastní číslo. Usnadňuje to orientaci v textu – paragrafů je pouhých 2865 ☺.

Na konci knihy dále nalezneme několik dobrých pomůcek:

Zkratky – nejen používané biblické zkratky, ale též zkratky důležitých církevních dokumentů, např. z II. Vatikánského koncilu apod.

Rejstřík citovaných míst – přehled použitých citací z Bible s příslušnými odkazy na paragrafy.

Předmětový rejstřík – zde si můžeme najít odkazy na jednotlivé pojmy, např. milost, hřích apod., s odkazy na paragrafy, ve kterých se tyto pojmy nacházejí.

Obsah – přehled témat a kapitol, tentokrát ne podle paragrafů, ale podle stránek.

V textu se hojně využívají poznámky pod čarou, kde jsou uvedeny odkazy na citované zdroje – Písmo sv., církevní dokumenty apod.

Pokud se o podobném nebo stejném tématu hovoří také v jiném paragrafu, je číslo paragrafu uvedeno na okraji stránky.

Na našem knižním trhu se můžete setkat ještě s Kompendiem katechismu katolické církve. Jedná se o zhuštěnou verzi tohoto Katechismu. My však budeme v našich článcích vycházet z obšírnějšího vydání Katechismu a budeme používat oficiální zkratku KKC.

Tento úvod byl asi trochu nudnější. Čeká nás ale opravdu důležitý krok k porozumění základu naší víry – Vyznání víry. Myslím, že si můžeme touto sérií troufnout na „náročnější výstup do výšin“. Tento výstup však vyžaduje dobrou přípravu...

Na závěr „výstupu“ nás, doufám, čeká úžasný výhled...

*Těším se na příště
Petr Martínek*

Zdroje:

Katechismus katolické církve (KKC)

Teologický slovník, Rahner, Vorgrimmler
internet

obhospodařuje rodinný majetek. Občas jim vypomáhá svobodný strýc, matčin bratr. Na něj, kterému jeho vrstevníci říkali Bohůnek, mám pěknou vzpomínku. Daroval mi velkou hliníkovou medaili vydanou v roce 1911 k příležitosti svěcení praporu Katolické omladiny, jejímž byl aktivním členem. Dodnes ten bez jednoho roku stoletý prapor nosí bojanovská chasa při církevních slavnostech.

Svoje hospodaření František přerušil až nástupem vojenské prezenční služby, jejíž první rok odsloužil v Mariánských Lázních, ale druhý rok už jako hornický brigádník v blíže Ostravě. Ještě dva roky po vojenské službě hospodařil

jako soukromý zemědělec, ale v roce 1959 to vzdal a jako jeden z posledních vstoupil do tehdejšího JZD. S párem koní potom obdělával,

mimo větších společných prací, převážně záhumenky družstevníků. Za čtyřicet let nachodil za pluhem na polích i ve vinohradech stovky kilometrů. Nebyly však jen dny všední, byly i sváteční. Oženil se a se svojí ženou Josefou vychovali syna a dvě dcery. S opentlenými koňmi vozil bojanovskou chasu po všech slavnostech i hodech v okolí, sochu Panny Marie i krojované družičky do Žarošic. Největší cti se mu ale dostalo, když do rodné dědiny přivezl novokněze o. Jana Topenčíka a později i o. Ladislava Hubáčka (viz foto). A nemělo by se zapomenout, že dlouhá léta vozil do kostela své zemřelé spoluobčany ze vzdálenějších koutů dědiny i Josefova při pohřbech. I po dovršení duchodového věku ve stejné práci pokračoval, protože v restituci získal náhradou koně, ale to už trvalo jen pár let.

Dnes jezdí na pole a do vinohradu na kole, má své časté místo v kostele, ale i uprostřed přátel ve vinném sklepě, které obšťastňuje svým laskavým humorem, který jej provází po celý život. Má radost z rozrůstající se rodiny, zejména z pravnoučátek Tomáška a Sárinky, a z každého pěkného dne, který může prožít. Tož ať mu ty radosti ještě dlouho vydrží.

F.F.K

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Letos v dubnu se dožil významného životního jubilea náš farník **FRANTIŠEK BLAHA**, který je známý svým blízkým vztahem ke koním a s tím spojenou službou. K narozeninám mu gratulujeme a přinášíme malé ohlédnutí za jeho životem.

Tak jako mnozí z jeho generace, tak ani František Blaha, který se 20. dubna dožil 75 let, to v životě neměl lehké. Jeho vstup do dospělosti byl poznamenán tragickou smrtí otce Martina, kterého na poli zabil jeho vlastní kůň. A tak se ve čtrnácti letech stává František hospodářem. Se svojí matkou a o rok starší sestrou Anežkou

PŘEDNÁŠKY PRO RODIČE

FACEBOOK – RIZIKO HLAVNĚ PRO DĚTI

V dnešním článku zůstaneme ještě u internetu, který je v této době skloňován všemi věkovými skupinami a ve všech pádech. Dotkneme se jednoho z jeho fenoménů, kterým je facebook.

Internet je stále častějším společníkem našich dětí, které se při jeho používání dostávají často do situací, které ohrožují je samotné i jejich rodiny. Bylo zjištěno, že přes 18% dětí má zkušenost, že se s nimi pokoušela navázat kontakt

cizí osoba, která se vydávala za dítě. 20% dětí se někdy osobně setkalo s někým, koho poznaly na internetu a 5% tak činí pravidelně.

A tady je důležitá úloha rodičů, kteří často o zkušenostech svých dětí vůbec nic netuší. Rodiče by měli pravidelně sledovat, které stránky dětí na internetu navštěvují a také je poučit o nebezpečí, které se tu skrývá – například, když osoba na druhé straně požaduje informace o sexualitě, chce poslat fotografii nebo

požaduje informace o bydlišti, o rodičích, kdy jsou v práci, atd... I když 90% rodičů kontrolu provádí, více jak polovina dětí umí rodičovskou kontrolu obejít.

Fenoménem internetu se stal FACEBOOK, který zažívá rozkvět. Mladé facebook přitahuje, protože zde najdou profil svých vrstevníků, mohou si vyměňovat fotografie, sdílet odkazy na zajímavé internetové stránky, domlouvají se na večírky, ... Co je na tom tak hrozného, zeptá se vás váš syn nebo dcera? Nebezpečné je to, že každá informace (často se jedná o velmi citlivá osobní data), o kterou se s „přítelem“ podělí, je kdykoliv přístupná jiným osobám. A tak se může stát, že na velmi neformální informaci, že vaše dítě zkusilo kouřit marihuanu, se ho po letech zeptá personální agentura při hledání práce.

A zmíním ještě jeden problém. Na facebooku si může kdokoliv vytvořit falešnou identitu, na kterou dítě zláká. Například dospělý se bude vydávat za dítě stejného věku a právě delikventi

jsou často velmi znalí toho, co děti v určitém věku láká, umí se vcítit do mentality dítěte a postupně dítě zatlačí tam, kde si ho přejí mít. Pak zbývá jen krůček k tomu, aby dítěti ublížil popř. aby ho vydíral.

Kromě facebooku jsou další oblasti, kde se informace sdílejí a hrozí jejich zneužití. Jednou z nich je oblast her, kde je mnohem vyšší pravděpodobnost, že na druhém konci bude dítě než zkušený dospělý.

Závěrem bych chtěla jen dodat, že tento článek je jako pootevřená dveře, kterými jsme trochu nahlédli do oblasti nebezpečí internetu. Je nutné toto nebezpečí nepodceňovat a zajímat se, co vaše děti dělají, vysvětlovat jim, co se může stát a dát jim pokyny, jak se mají kdy zachovat. A hlavně je podpořit, aby měly důvěru a nebály se na vás obrátit, když se s něčím nebo s někým podezřelým setkají.

zapsala H. Maděryčová

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

FARNÍ RADA SE SEŠLA 14. 4. A NÁSLEDNĚ 19. 5. 2010

Byly projednány a vyhodnoceny následující body:

Ukončené akce:

- V bývalé garáži byla zhotovena horolezecká stěna vhodná pro děti i dospělé. Děti musí být vždy pod dohledem dospělé osoby.
- Byla provedena oprava dveří do sakristie a taktéž oprava hlavních dveří. Uvažuje se o jejich výměně.
- Odbornou firmou byl zpracován návrh na výměnu tepelné jednotky včetně vybudování komína.
- Probíhá oprava kaple sv. Jana Nepomuckého, na které se podílí taktéž Obecní úřad. Opravu provádí firma RENOVA, které tímto velmi děkujeme.
- Letos se naše farnost připojila k projektu „Noc kostelů“.

Plánované akce:

- Letos je nutné dát zpracovat projekt na výměnu dlažby kolem kostela.
- V budoucnu (zimní období) by bylo vhodné do vstupních dveří zabudovat závěsy, aby netáhlo, nebo vyměnit dveře.
- Nutnost výměny střešní krytiny na střeše stodoly.
- Bylo rozhodnuto namísto výměny poškozených prken podlahy v lavicích dát zhotovit novou celou podlahu.
- Upozornění: Pomník padlých vojáků se na několika místech drolí. Je potřeba dát posoudit odborníkem stav a rozsah poškození.
- Hledají se tři ženy, které by do budoucna převzaly starost o sochu Panny Marie žarošické.

Hana Maděryčová

LEZECKÁ STĚNA

Už někdy kolem Nového roku jsme na farní radě začali přemýšlet nad možností využití dalšího prostoru v rámci našeho farního areálu.

Tentokrát mělo jít o umělou lezeckou stěnu. Děti lezení baví, jak jsme se přesvědčili už v minulých letech při farních dnech, při nichž byl bohatě využit umělý lezecký kámen. A tak se logicky nabízel otázka – proč něco podobného nedopřát dětem (i dospělým) celoročně? Stále ale zůstával nevyřešený důležitý problém: kam stěnu umístit, aby k ní děti neměly z důvodu bezpečnosti volný přístup. Nakonec se objevilo docela logické řešení – farní garáž. Strop je tam dostatečně (skoro 4 m) vysoký a hlavně – je možné ji uzamykat a tím zajistit, že na stěnu budou moci přicházet jen děti s doprovodem dospělého. (Dodávám: pravděpodobnost, že by mé auto při venkovním parkování potkal osud jeho zcizeného předchůdce, se s každým dalším najetým kilometrem utěšeně snižuje... Navíc případně jistě půjde vytvořit ještě jedno parkovací místo přestěhováním stavebního materiálu ve stodole.)

S pracemi bylo započato v březnu. Nejdříve bylo potřeba celou místnost „zkulturnit“ – udělat novou elektroinstalaci, odklonění vedení plynu, dlažbu, sanační omítky, snížení stropu sádkokartonem... Poté přišla na řadu práce na nosné konstrukci, která je tvořena trámkami (8x10 cm) upevněnými na stěně a překrytými vodovzdornou překližkou o tloušťce 2 cm. Před upevněním bylo potřeba do překližky navrtat síť děr vzájemně vzdálených asi 20 cm, do nichž byly z budoucí zadní strany upevněny závitky. Tato „nadmíra“ otvorů (celkem asi 1000) slouží k tomu, aby se umělé kameny mohly libovolně přemisťovat a tím vytvářet nové možnosti lezení. Potom následovalo natření celé stěny barvou a výmalba celé místnosti. Po vyschnutí barvy bylo možné do připravených děr namontovat

Garáž v původním stavu.

Tvorba dřevěné konstrukce.

Finální stav - stěna v celé své kráse.

umělé kameny („chytý“). A poté už zbývala jen instalace 15 cm tlusté žiněnky. Žiněnku i kame-ny dodala firma Pilka z Hodonína. Jak vypa-dala garáž při započetí prací, v průběhu a jak vypadá nyní, můžete vyhodnotit z přiložených fotografií...

Stěna bude k dispozici všem zájemcům – jedinou podmínkou je přítomnost dospělého, který bude zodpovídat za sportující děti. Při tom samozřejmě bude nutné dodržovat bezpečnostní pravidla, jež jsou v místnosti vyvěšena.

Chci zde poděkovat alespoň některým z těch, kteří se na pracích nejvíce podíleli: za velkou

teoretickou pomoc i konkrétní návrhy Miro-slavu Němcovi z Dolních Bojanovic a Tomáši Pilkovi z Hodonína, firmě Renova – zvláště Ing. Bohumírovi Janečkovi – za veškeré stavební práce, Ludvíku Robkovi a Jaroslavu Skouma-lovi za zápal a vynalézavost při truhlářských pracích, Petru Herkovi za krásnou a originální výmalbu, Janu Jordánovi za ochotu vypomoci s čimkoliv...

Věřím, že toto místo poskytne dětem i dospě-ným mnoho příležitostí k dobrému využití času i k příjemnému protažení těla.

o. Petr

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

MO – KNIHY O MODLITBĚ

Na minutu s Antonymem Surožským - Tvůrčí modlitba

Karmel. nakladatelství, 79 stran

Metropolita Antonym Surožskij patří k nej-lepším současným autorům píšící o modlitbě. Jako zkušený duchovní rádce byl důvěrně obeznámen s četnými překážkami, jež se lidem staví v jejich živém vztahu k Bohu. Kniha je sbírkou krátkých úvah na každý den.

ÚRYVEK:

V našem zápase o modlitbu nemají emo-ce velký význam. Co musíme Bohu přinášet, je naše jednoznačné, pevné odhodlání být mu věrni a naše úsilí o to, aby v nás Bůh žil. Nesmíme zapomínat, že ovocem modlitby není takový nebo onaký stav, ale hluboká proměna celé osobnosti.

Usilujeme o to, abychom dokázali stát před Bohem a soustředili se na jeho přítom-nost, aby všechny naše potřeby směřovaly k němu a abychom dostali sílu a všechno potřebné pro uskutečnění Boží vůle v nás. Jediným cílem modlitby totiž je, aby se na nás naplnila Boží vůle. A to je také kritéri-

um pravé modlitby. Mystické pocity, které můžeme mít, ani naše emoce modlitbu dobrou nečiní.

Teofan Затворник říká: „Ptáš se sám sebe – modlil jsem se dnes dobře? Nepokoušej se zjistit, jak hluboké byly tvé emoce, ani o co lépe rozumíš Božím věcem. Ptej se sám sebe – plním Boží vůli lépe než dřív? Jestli ano, pak modlitba své ovoce přinesla. Jestli ne, ovoce nepřinesla, ať už jsi v ča-su stráveného v přítomnosti Boží získal jakékoli poznání nebo pocity. Všichni ze zkušenosti víme, že máme mnoho pocitů, které nemusejí v určitém okamžiku našeho života vystupovat do popředí. Nemoc nebo neštěstí je můžou z našeho vědomí vytlačit. I když hluboce milujeme, jsou chvíle, kdy si toho nejsme vědomi, a přesto víme, že láska v nás žije. Totéž platí ve vztahu k Bohu. Existují vnitřní i vnější příčiny, které občas způsobují, že je těžké být si vědomi toho, že věříme, že máme naději a že opravdu Boha milujeme. V takových chvílích nesmíme jednat silou toho, co cítíme, ale toho, co víme.“

N - NÁBOŽENSTVÍ

Zdeněk Vojtíšek: Encyklopedie ná-boženských směrů v České republice - náboženství - církve, sekty, duchovní společenství

nakl. Portál, 462 stran

Náboženský život v české společnosti prochází řadou dynamických proměn, které probíhají uvnitř tradičních církví a duchovních hnutí, ale jsou rovněž spojeny se vznikem nebo příchodem nových náboženských skupin a proudů. Autor podává encyklopedický obraz současné náboženské scény v České republice, přičemž usiluje o co nejuplnější zachycení všech význam-nějších náboženských a duchovních skupin (s důrazem na ty, které jsou v obecném pově-domí méně známé).

MD - knihy pro DĚTI A MLÁDEŽ

Mirko Pašek: Muž pro Oklahomu nakl. Albatros, 306 stran

Ve své knize nás autor zavádí na jihovýchod Spojených států do doby, kdy se do zdejších úrodných stepí hrnuli kolonisté, kteří doufali, že tu najdou nový domov a dobrou půdu, kterou promění v pole. Na pozadí tragické historie indi-ánského kmene Komančů vypuzeného z této své vlasti se odvíjí napínavý příběh Komanče Quanaha, Velkého medvěda, syna indiánského otce a bílé matky, který se pustí do boje za spravedlnost a podle svých představ trestá bez-právi. Quanah se svým jednoznačným postojem, smyslem pro čest a odporem proti bezpráví stal v představách prostých lidí oním „mužem pro Oklahomu“, který dovede čelit zlu, trestá pře-tvářky a neohroženě hájí spravedlivou věc.

připravila Mirka Červenková

Cestička

Ahoj kluci a holky,

Škola – tedy další školní rok – je opět u kon-ce a začínají prázdniny. Doufám, že si řádně odpočinete od učení a užijete si léta při různých hrách venku. Přeji vám dobré počasí na cesty, které možná podniknete s rodiči nebo kama-rády i na dny, kdy budete sami doma. A když bude pršet ... nezoufejte! Přečtete si pěknou knížku, a jestli jste si ještě žádnou nevybraly, můžete si přečíst náš příběh. Ten sice není úplně prázdninový, ale může vám dodat odvalu a sílu v situacích, které jsou pro vás nové nebo z nich máte strach.

O deštníku, který se bál vody

„Tati, podívej, začíná pršet,“ zavolal Honzík. A opravdu. Za první kapkou se rychle objevila

druhá, a za ní třetí. Proletěla šedou oblohou, podívala se na probouzející se město a kápala Honzíkovi na nos.

„Fuj,“ setřel ji Honzík rukávem od mikiny a pak se zadíval na ostatní kapky. Objevovaly se pokaždé u střechy domu a pak pospíchaly ulicí. Skoro jako by taky musely stihnout školu. Právě teď se jedna posadila Honzíkovi na špičku nohy a nechala se nést. Asi jí bolely nožičky.

Vtom do Honzika strčil táta: „Honem, vem si deštník, nebo přijdeš do školy jako hastrman.“

„To by bylo prima, třeba se hastrmani nemusí učit,“ pomyslel si Honzík, ale aktovku stejně položil, aby deštník vyndal. Měl moc pěkný deštník. Sice nebyl se Spidermanem jako ten Davidův, ale byl barevný jako duha. Měl tolik barev, že ani nešly spočítat. Honzík to sice zkoušel, ale protože byl deštník kulatý, nikdy nenašel konec.

Vlastně to byla legrace. Honzík s sebou duhový deštník pořád nosil, ale zatím ho nikdy nepotřeboval. Teď ho mohl alespoň vyzkoušet. Jenže deštník se choval nějak divně. Jakoby se mu z teplé aktovky vůbec nechtělo. Honzík za něj tahal, kroutil s ním, přemlouval ho, ale deštník se pevně držel. Vůbec se nechtěl nechat vytáhnout ven.

To už byl tatínek na Honzíkova netrpělivý: „... honem, honem, vždyť budeš celý mokrý“. A pak už to nevydržel a odstrčil Honzíkova: „Ukaž, prosím tě!“ Tatínek chtěl deštník vytáhnout. Ale deštník byl silný. Vší silou se vzepřel. Zachytil se drátky o okraj aktovky a nechtěl se pustit a nechtěl.

Nakonec museli všichni odběhnout a schovat se pod střechu. Jinak by opravdu byli mokří jako hastrmani.

Jakmile ale deštník uviděl, že je pod střechou, pustil se, a tatínek ho mohl úplně normálně vytáhnout.

Podal ho Honzíkovi a ten deštníku začal vyčítat: „Ty darebáku, kvůli tobě jsme s tátou oba zmokli. Měl ses pustit, uličníku.“ A pak chtěl krásný duhový deštník otevřít. Jenže v tom si všiml, jak mu po červené barvě stéká slzička.

Honzík se zastyděl, že mu tolik nadával. Utřel mu slzičku, vzal ho do náruče a začal mu šeptat do ouška: „No tak, deštníčku, neplakej, já jsem to tak nemyslel. Ty ses tam jenom zachytil, vid'. Promiň. Omlouvám se.“

Jenže deštník začal plakat ještě víc, až se celý roztřásl. Honzík nejdřív nerozuměl, co deštník říká, ale pak si ho posunul blíž k uchu a deštník vzlykal: „Kdy... když... když já... já... já... já se bojím vody.“

„Pro... proč?“ vykoktal překvapený Honzík.

A deštník mezi vzlyky vysvětloval: „Já, když já, já nevím, jestli to budu umět. To, víš, no, chytat vodu. Aby že, tak, abys ty, aby na tebe žádná kapka nekápla.“ A duhový deštníček se celý roztřásl a schoukl se Honzíkovi do náruče.

Honzík ho pohladil a zašeptal: „To víš, že to budeš umět, vždyť jsi krásný a šikovný deštník. Jenom jsi to nikdy nezkusil. Neboj se. Musíš

být statečný. Podívej, jako můj táta, ten se taky deště nebojí a vůbec mu nevádí, že bude jako hastrman. Vidíš.“

To dodalo deštníku odvahy. Nejdřív jen opatrně vystrčil jeden drátek, ale když ho pak zkusil Honzík úplně otevřít, vůbec se nebránil.

Za chvíli už všichni tři, tatínek, Honzík i deštník, spěchali ke škole, aby přišli včas. Deštník zářil svojí duhou na celou ulici, jak se usmíval.

Jenže čím víc se blížili ke škole, tím méně se usmíval Honzík. Šlapal čím dál tím pomaleji a díval se dolů do země. Nejdřív šel kousek za tatínkem, pak už to byl krok a nakonec se úplně loudal.

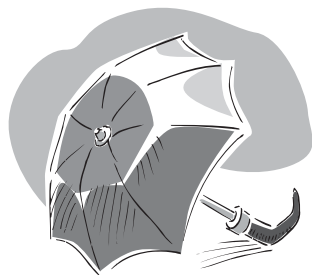
Tatínek se otočil a když uviděl Honzíkův pohled zapichnutý do země, neřekl: „Pospěš si,“ ale místo toho se zeptal: „Co je? Co se děje, Honzíku?“

Honzíkovi ukápla jedna slzička, ale neřikal nic. Tatínek se vrátil a skrčil se před Honzíkem, takže Honzík viděl jeho obličej plný kapek deště. Teprve potom Honzík spíš zašeptal, než řekl: „Se bojím, že to nebudu umět.“

„Honzíku, cos to před chvílí říkal deštníku?“ připomenul tatínek. „Teď se bojíš jako on, jenom proto, že jsi to nezkusil. – Neboj se, ty to zvládneš.“

A deštník začal tak horlivě přikyvovat, až z něho stekla všechna voda a vylila se tatínkovi na obličej.

„Ty darebáku,“ zavolal tatínek. Ale všichni se smáli. I Honzík. A ten den mu to šlo ve škole stejně dobře jako deštníku chytání vody. ☺

Ještě malá vzpomínka na Jeden den na Petrově

Když přišla nabídka pro žáky 1. - 9. třídy, že se mohou zúčastnit akce „Jeden den na Petrově“, začala jsem přemýšlet, jak to zorganizovat. Nejraději bych vzala všechny děti, protože jsem věděla, že to bude skvělá akce, ale kapacita byla omezena. V naší farnosti rozhodl test znalostí, který si žáci mohli vyzvednout po středěční nebo nedělní mši svaté. Za splnění úkol odevzdaný v daném termínu byla slíbená odměna, jenže nikdo nevěděl, že to bude výlet do Brna.

Tak 40 úspěšných žáků s doprovodem a v čele s otcem Petrem, vyrazilo 20. května 2010 na Petrov. Po registraci asi 750 účastníků dostal každý na ruku barevný proužek s číslem své skupiny, kartičku na razítka a plánek okolí katedrál s čísly stanišť. Vedoucí obdržel stejně barevnou očíslovanou vlaječku, takže ztracené děti se za pomoci pořadatelů velmi rychle vrátili ke své skupince.

Po mši svaté s otcem biskupem začalo putování po stanišťích, kde byly připraveny velmi zajímavé, vtipné, ale i náročné a poučné úkoly s názvem „U dvou věží v Roce kněží“.

Před závěrečným požehnáním zahrála divadelní skupina malé představení „Jeden den kněze“. O příjemném zakončení se postaral také zmrzlinář, kte-

rý každému účastníkovi daroval svůj výrobek.

Nejčastější odpovědi dětí na otázku, co se jim v Brně líbilo: soutěže, organizace, zmrzlina, naše vedoucí, že tam nebyla nuda, vtipy v autobuse, výhled z věže katedrál.

Děkuji všem organizátorům, kteří připravili tak úžasný den

plný her a zajímavých setkání. Děkuji také Anežce Herkové a Marii Závorkové za dohled dětí, Kristýnce Kaňové a Leonce Jordánové za příspěvky. Velké díky patří našemu otci Petrovi, který nás doprovázel a také vše dokumentoval.

Marie Dvořáková

Několik hádanek pro volné prázdninové dny

Honzík řekl dětem: „Nejsem kouzelník, ale leccos umím. Například se dokážu protáhnout klíčovou dírkou.“ Dokázal to. Víte jak?

Napsal na papírek „se“, papírek sroloval a protáhl klíčovou dírkou.

Honzík řekl, že umí dát jednu svoji dlaň na takové místo, že se jí druhá dlaň nemůže dotknout. Nikdo mu ale nevěřil, protože každý ví, že ruce jsou tak blízko u sebe, že se dlaně vždycky dotknou.

Je to jednoduché a dokáže to každý. Stačí jednou rukou držet loket druhé ruky.

Honzík řekl, že se postaví čelem k Aničce a přesto se ho Anička nebude moci dotknout.

Honzík to dokázal, i když Anička měla volné ruce a stála 10 cm před ním. Víte jak?

Mezi Aničkou a Honzíkem byly zavřené dveře.

Více překvapení přineslo Honzíkovo prohlášení, že se posadí na oheň a vydrží na něm sedět celou minutu. I to dokázal.

Honzík seděl celou minutu na ohni a nic se mu nestalo, protože oheň byl nakreslený.

„Položím na zem sklenici vody a nikdo z vás ji nedokáže přeskočit,“ řekl Honzík. Děti skutečně skleničku s vodou nepřeskočily. Víte proč?

Honzík postavil skleničku s vodou do rohu.

Duch svatý nás může naplnit různými dary. Dva z nich jsou v tajence, která se skládá z počátečních písmen předmětů na obrázcích. Potřebovali je apoštolové, když lidem hlásali evangelium, a potřebujeme je i my, když chceme Pána Ježíše následovat.

Připravila
Kamila Košutková

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice